

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, zmienionej dyrektywą Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r., należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje, że dywidendy otrzymane przez spółkę dominującą od spółki zależnej podlegają najpierw włączeniu do podstawy opodatkowania spółki dominującej, a następnie 95 % kwoty wypłaconych dywidend podlega odliczeniu, których nadwyżka może zostać przeniesiona na kolejne okresy podatkowe bez ograniczenia w czasie, przy czym odliczenie to następuje w pierwszej kolejności w stosunku do odliczenia podatkowego innego rodzaju, którego przeniesienie jest ograniczone w czasie.

(¹) Dz.U. C 294 z 20.8.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez sędziego śledczego tribunal de grande instance de Paris - Francja) – postępowanie karne przeciwko X

(Sprawa C-390/18) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2000/31/WE – Usługi społeczeństwa informacyjnego – Dyrektywa 2006/123/WE – Usługi – Umożliwienie nawiązywania kontaktu między gospodarzami posiadającymi miejsca zakwaterowania na wynajem, będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami, a osobami poszukującymi tego rodzaju zakwaterowania – Kwalifikacja – Przepisy krajowe poddające wykonywanie zawodu pośrednika w obrocie nieruchomościami pewnym ograniczeniom – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuł 3 ust. 4 lit. b) tiret drugie – Obowiązek notyfikacji przepisów ograniczających swobodny przepływ usług społeczeństwa informacyjnego – Brak notyfikacji – Skuteczność – Postępowanie karne, w ramach którego toczy się postępowanie adhezyjne)

(2020/C 61/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Sędzia śledczy tribunal de grande instance de Paris

Strona w postępowaniu głównym mającym charakter postępowania karnego

X

przy udziale: YA, Airbnb Ireland UC, Hôtelière Turenne SAS, Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP), Vallhotel

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, należy interpretować w ten sposób, że usługę pośrednictwa, która polega na umożliwieniu, za wynagrodzeniem, nawiązania za pośrednictwem platformy elektronicznej kontaktu pomiędzy potencjalnymi najemcami a oferującymi usługę krótkoterminowego zakwaterowania wynajmującymi (będącymi bądź niebędącymi przedsiębiorcami), czemu towarzyszy świadczenie również szeregu usług dodatkowych w stosunku do tej usługi pośrednictwa, należy zakwalifikować jako „usługę społeczeństwa informacyjnego” objętą zakresem stosowania dyrektywy 2000/31.

- 2) Artykuł 3 ust. 4 lit. b) tiret drugie dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że jednostka może w ramach postępowania karnego obejmującego powództwo adhezyjne sprzeciwić się stosowaniu wobec niej przepisów państwa członkowskiego ograniczających swobodny przepływ świadczonej przez nią z innego państwa członkowskiego usługi społeczeństwa informacyjnego, jeżeli wspomniane przepisy nie zostały notyfikowane zgodnie z przywołanym przepisem dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 301 z 27.8.2018.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 grudnia 2019 r. – Europejski Bank Centralny/Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA

(Sprawa C-442/18 P) (¹)

(Odwołanie – Odmowa przyznania dostępu do decyzji Rady Prezesów Europejskiego Banku Centralnego (EBC) – Protokół o Statucie Europejskiego Systemu Banków Centralnych i EBC – Artykuł 10 ust. 4 – Poufność posiedzeń – Wynik obrad – Prawo do ujawnienia – Decyzja 2004/258/WĘ – Dostęp do dokumentów EBC – Artykuł 4 ust. 1 lit. a) – Poufność obrad – Naruszenie ochrony interesu publicznego)

(2020/C 61/10)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: F. Malfrère, M. Ioannidis, pełnomocnicy i H.-G. Kamann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA (przedstawiciele: L. Soares Romão, J. Shearman de Macedo i D. Castanheira Pereira, advogados)

Sentencja

- 1) Uchyla się pkt 1 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 kwietnia 2018 r., Espírito Santo Financial (Portugal)/EBC (T-251/15, EU:T:2018:234) w zakresie, w jakim w punkcie tym Sąd stwierdził nieważność części decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 1 kwietnia 2015 r. częściowo odmawiającej dostępu do określonych dokumentów dotyczących decyzji EBC z dnia 1 sierpnia 2014 r. w sprawie Banco Espírito Santo SA, w której EBC odmówił dostępu do informacji o kwocie kredytu znajdującej się w wyciągach z protokołów odnotowujących decyzję Rady Prezesów EBC z dnia 28 lipca 2014 r.
- 2) Odwołanie zostaje oddalone w pozostałym zakresie.
- 3) Skarga Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA zostaje oddalona w zakresie, w jakim zmierza ona do stwierdzenia nieważności części decyzji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) z dnia 1 kwietnia 2015 r. częściowo odmawiającej dostępu do określonych dokumentów dotyczących decyzji EBC z dnia 1 sierpnia 2014 r. w sprawie Banco Espírito Santo SA, w której EBC odmówił dostępu do informacji o kwocie kredytu znajdującej się w wyciągach z protokołów odnotowujących decyzję Rady Prezesów EBC z dnia 28 lipca 2014 r.
- 4) Espírito Santo Financial (Portugal), SGPS, SA pokrywa własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez Europejski Bank Centralny w ramach niniejszego postępowania odwoławczego oraz w postępowaniu w pierwszej instancji.